

indefectiblement portaria a la majoria dels professors cap a la practica d'un exagerat empirisme impropri de nostres dies. Desgraciadament encara avui són moltes, moltíssimes, les indicacions que omple l metge d'una manera empirica, ja per desconèixer la veritable acció physiologica d'una substancia medicamentosa, ja am més freqüencia per l'ignorancia absoluta en que ns trobem respecte a la pathogenia d'un gran nombre de malalties. Degut an això, sempre i en tots els casos el capitol de l'acció therapeutica d'un farmac deu estar ben fonamentat en el de les propietats physiologiques del mateix, puix sols així podrem arribar, després d'imparcial raciocini que ns posarà de manifest la relació que hi ha entre la causa i l'efecte, a establir les indicacions científiques, les quals, si ben sentades fossin, tindrien, a no dubtar, llur confirmació en el terreny clinic.

Encara que artificialment, a l'objecte de no embolicar l'assumpte i a fi de substreure-li part de la seva escabrositat i facilitar en lo possible son espinós estudi, dividirem les indicacions del thymol en dos agrupaments: en el primer farem referencia a les malalties anomenades internes o, millor dit, an aquelles que s'inclouen dins la pathologia medica, i en el segon veurem quines són les aplicacions de l'acid en les malalties que de ple cauen en el camp de la pathologia externa o chirurgica.

Comencem, doncs, pel primer agrupament. Degut a sa manifesta insolubilitat ha sigut teoricament preconisat el thymol com a poderós desinfectant intestinal després d'alguns ensaigs den Martini (1), qui l propinava en les diarrees dels tísics i en les dels nens am molt bons resultats, segons diu l'apologista. En Lewin, per la mateixa raó, el recomana en els casos de dilatació de l'estomac, dient que li sembla que impedeix les fermentacions al temps que retorna a l'orgue sa perduda energia contractil; havent sigut, endemés, ensajat com antipyretic i antiseptic en el rheumatisme articular agut i en la febre typhoidea am dubtosos resultats.

Am menys entusiasme en Bezzolo l preconisa com a vermífuc contra l'*Anquilostoma duodenal*; en Laurie apronta dugues histories de chyluria ocasionada per *filaria sanguinis hominis*, quals malalts se curaren gracies al thymol, administrat per via digestiva a la dosi de 5 centigrams en tres tomes al dia; en Küssner i en Bozzolo el recomanen en el tractament de la dia-

(1) *De l'efficacité du thymol dans la desinfection interne* (Milà, 1887).